

тогава започна сжщинско мъчение за селянчето. Цѣлиятъ класъ се събра около него, и градскитѣ ученици започнаха безмилостнитѣ си закачки къмъ селянчето. Въ сжщия мигъ се изпрѣчи и Клешо. Каменъ повдигна глава, и очитѣ имъ се срещнаха. Ленивиятъ погледъ на Клешо излъчваше злобна ненавистъ и желание да се надсмива, а очитѣ на Камена премигваха отъ плаха срамежливостъ, която ги правѣше влажни и скръбни.

Клешо продължаваше да го гледа се неподвижни очи, после сви прѣстъ и чукна главата на селянчето. Каменъ мълчеше. Клешо запита:

— Откъде си, нане?

— Отъ село съмъ.

Кой те острига така, като овенъ?

Каменъ и сега не отвърна. Цѣлиятъ класъ наблюдаваше неговитѣ едри и здрави ржце и очакваше всѣки мигъ да започнатъ да се биятъ. Но рждетѣ на селянчето стояха на чина и само отъ време на време потреперваха леко, а очитѣ му продължаваха да премигватъ, като че спираха насъбрани сълзи. Въ тая минута, обиколени отъ ученицитѣ, предизвикванъ отъ Клешо, натжжениятъ Каменъ приличаше на нѣкое едро звѣрче, хванато нейде въ гората и докарано тукъ за забава на другитѣ.

Следъ това междучасие въ класната стая влѣзе учителката по български езикъ. Следъ опознаването ѝ съ другитѣ нови ученици, госпожицата погледна къмъ Камена и веднага го вдигна да го разпита за уроцитѣ, които сж минали въ село. Всички се готвѣха да слушатъ смѣшни и глуповати отговори, но изведнѣжъ замълчаха и подпрѣха глави до рждетѣ си. Очитѣ на Камена гледаха право въ устата на учителката и като че предугаждаха нейнитѣ въпроси, преди тя ги каже. Той слушаше внимателно и отговаряше съ такава точностъ, че другитѣ ученици трѣбваше да останатъ съ отворени уста. Той не повтаряше папагалски заучени